

2019. március 11.

Nyíregyháza

Böjti sorozat 1. nap

Cím: A halálból az életre épül meg egy asszony élete

„A küszöbön”

„¹Amikor pedig megtudta Jézus, hogy a farizeusok meghallották, hogy ő több tanítványt szerez és keresztele, mint János - ²bár maga Jézus nem keresztele, hanem a tanítványai -, ³elhagyta Júdeát, és elment ismét Galileába. ⁴Samárián kellett pedig átmennie, ⁵és így jutott el Samária egyik városához, amelynek Sikár volt a neve. Ez közel volt ahhoz a birtokhoz, amelyet Jákób adott fiának, Józsefnek. ⁶Ott volt Jákób forrása. Jézus akkor az úttól elfáradva leült a forrásnál; az idő délfelé járt. ⁷Egy samáriai asszony jött vizet meríteni. Jézus így szólt hozzá: „Adj innom!” ⁸Tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy ennivalót vegyenek. ⁹A samáriai asszony ezt mondta: „Hogyan? Te zsidó létedre tőlem kérsz inni, mikor én samáriai vagyok?” Mert a zsidók nem érintkeztek a samáriaiakkal. ¹⁰Jézus így válaszolt: „Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki így szól hozzád: Adj innom!, te kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet.” ¹¹Az asszony így szólt hozzá: „Uram, merítő edényed sincs, a kút is mély: honnan vennéd az élő vizet?” Jn 4,1-12

Drága Testvérek!

Ezen a böjti sorozaton a samáriai asszony történetével fogunk foglalkozni.

Estéről-estére egy találkozásnak, egy beszélgetésnek, majd ebből a beszélgetésből egy életváltozásnak lehetünk a szemtanúi. Egy rendhagyó találkozás, hiszen ez az asszony minden szempontból nagyon messziről, nagyon mélyről érkezik ehhez a kúthoz. Van olyan történet a Bibliában, ahol az ember azt gondolná a találkozásban, a beszélgetésben nincs meg ez a hatalmas távolság. Például a gazdag ifjú történetében, más volt a látszat és más volt a valóság. A beszélgetés után ez a fiú szomorúan ment el, pedig a látszat más volt, míg ez az asszony – majd a későbbiekben meglátjuk – új élettel megy el Jézustól, pedig más volt a látszat. Jézustól el lehet menni szomorúan is és el lehet menni új élettel megajándékozottan is.

Más volt a látszat és más a valóság! És nem tudom, hogy itt az alkalmon lévők között, a ti életetekben mi a látszat és mi a valóság? Mit mutattok magatokból, mit láttattok? De egy biztos, Jézus a valóságot látja. Őt nem lehet átverni. Nem lehet kifelé mást láttatni és belül mást érezni, gondolni. Neki nem lehet hazudni, előle nem lehet eltakargatni dolgokat. Nincs is értelme. Mi nem hazudni jöttünk ide, s remélem, te sem azért jöttél ide, hogy a látszatot mutasd. Azzal becsapod saját magadat! Ne akard elhitetni, hogy más vagy, mint valójában. Ne a látszatot mutasd, hanem a valódat! Ő nem tud, és nem akar semmit sem kezdeni a látszattal, hogy mit láttatsz magadból, Ő a valóddal akar foglalkozni, hogy milyen vagy. Ő csak erről akar beszélgetni. A gazdag ifjú azért ment el szomorúan, mert a látszatról akart beszélni, a samáriai asszony azért ment el új étellel, mert a valóját mutatta. Te hogy jöttél ehhez a kúthoz ma este? Mit akarsz mutatni, mert ettől függ, hogy fogsz pénteken elmenni az utolsó alkalomról Jézustól, szomorúan vagy megújulva, esetleg új étellel?!

Szóval ez az asszony nagyon messziről jött lelkileg is ehhez a kúthoz. Érezte ezt ő is, hiszen nem volt kibékülve a világgal, önmagával, s volt annyi önkritikája, önismerete, szégyellni valója, hogy nem akart ő emberek között mutatkozni. Nem gondolta magát többnek, mint valójában. S tudjátok, nagyon nagy probléma, amikor valaki többnek képzei magát, mint amennyi valójában. Két pofával, habzó szájjal, nagy mellénnyel veri magát, hogy ő kicsoda. Aztán ez akkor rosszabb, amikor hívőként csinálja ezt. Öntudat van, de alázatos, szolgáló szív az nincs. Az Isten országában az ilyen hívőkre nincs szükség. Nem szövegelni kéne, hanem megélni szolgáló szeretettel a krisztusi hitet. Vannak emberek, akik már úgy gondolják, nekik nem lehet már újat mondani. Hogy ők már mindent tudnak. De szomorú, amikor valaki így gondolkodik és többnek látja, láttatja, gondolja magát. Pál ezért figyelmeztet a Róm 12-ben: „**ne gondolja magát többnek, mint amennyinek gondolnia kell**” Róm 12,3. Ennek az asszonynak annyi szégyellni valója volt az életben, hogy nem akart beszéd tárgyává lenni a városban. Szégyellte. Milyen jó, amikor valakinek a

szíve még nem kérgesedett meg annyira, hogy kérkedjen a bűneivel, hanem érezte, hogy nincs rendjén az élete. Jeremiás könyvében olvashatjuk azt a szomorú megállapítást: „**¹⁵Szégyenkezniük kellene, mert utálatos, amit tettek. De nem akarnak szégyenkezni, és már pirulni sem tudnak.**” Jer 6,15. Idáig is el lehet jutni, hogy már nincsen semmi szégyenérzet. Milyen jó, hogy ez az asszony még nem tart itt. Nem tudja, mi hiányzik, hogyan lehetne rendbe tenni, hogyan lehetne ezt az elrontott életet helyre hozni, mire lenne igazán szüksége, de addig is szégyelli ezt az elrontott életet. Volt még szégyenérzete! Milyen jó, amikor valaki nem süllyed lejjebb, nem kérkedik a bűneivel, nem magyarázza meg, hogy ezt osztotta a gép, ilyen a divat, haladni kell a korrall, más is ezt csinálja, habzsolni kell az életet, addig kell kihasználni minden egyes percét, míg lehet. Bizony el lehet jutni odáig, amit Zofóniás könyvében olvashatunk: „**De az álnok ember nem tud szégyenkezni!**” Zof 3,5. Ez az asszony érezte ott legbelül, hogy valami nem jó, nincsenek a helyén a dolgok, s mivel szégyellte, nem akart közbeszéd tárgya lenni, hogy beszéljenek félresiklott

életéről, rossz házasságairól, hogy milyen kiállhatatlan asszony esetleg. Tudta, hogy volt bőven szégyellni valója, s nem gondolta, hogy ezt a sok szégyellni valót egyszer valaha le lehet tenni. És így élte a mindennapjait, szégyellve, takargatva!

Mennyi ilyennel jöttünk ide ezen a héten, ezen a napon? Amit emberek előtt próbálunk takargatni. De jó, ha ilyen szégyenérzettel jöttél ide, mert ennél a kútnál van lehetőség átbeszélni dolgokat, letenni ezeket, itt hagyni. Ez a kút jelentheti számodra a változás helyét, ez a Jézussal való találkozás jelentheti az életváltozás lehetőségét és a kútnál való beszélgetés jelentheti számodra a bűneid letételét. Ez az asszony nem ezzel a szándékkal ment a kúthoz, de mást kapott, mint amire számított! Lehet, hogy te se ezzel a szándékkal jöttél ide, de milyen jó lenne, ha mást, ha többet kapnál, mint amire számítasz. Szóval ez az asszony megy vízért a kúthoz, s van valaki, aki szintén a kúthoz kellett, hogy menjen. Az asszony a test indíttatásából ment, mert szomjazott, Jézus pedig az életmentés „kellett”-jével ment (**⁴Samárián kellett pedig átmen-**

nie). Az asszonyt a szükség vitte oda, Jézust pedig a szent „kellett”. Az Úr Jézus nem ilyen szélingadta nádszálként sodródott a tömeggel, hanem mindenhova céllal ment, mert Ő az időnek, a helynek és a helyzetnek az Ura. Tudta, hogy a legmegfelelőbb, legalkalmasabb pillanatban, a legalkalmasabb, legideálisabb helyen kell találkoznia ezzel az asszonnyal. Ő Ura volt ennek a beszélgetésnek és találkozásnak egyaránt. Mennyi ilyen alkalmas pillanat és ideális hely van már mögöttünk és talán mennyivel nem éltünk. Lett volna ilyen ideális hely és pillanat a fáraó életében is, de azt olvashatjuk: „**a fáraó szíve kemény maradt, és nem hallgatott rájuk... [...] A fáraó sarkon fordult és hazament; nem vette szívére a dolgot.**” II Móz 7,22-23. Ideális hely és ideális pillanat volt a gazdag ifjúnál is, de azt olvashatjuk: „²²**A válasz miatt elborult az ember arca, és szomorúan távozott**” Mk 10,22. De milyen jó, hogy ideális hely és ideális pillanat volt a fügefá Zákheus életében, vagy a keresztnél a lator (jobb oldali) keresztre feszítése pillanatában.

Testvérem! Vedd észre, hogy most ez a hét ideális hely és ideális pillanat, hogy találkozz, beszélj, meghallgasd Jézust! Figyelj, hogy mit mond! „**Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket**” Zsid 3,15, mert elhalaszthatjátok az ideális helyet és pillanatot. Ilyen értelemben legyen carpediem, azaz ragadd meg a Jézussal való találkozás helyét és pillanatát, ahogy ez az asszony is tette.

Jézus szóba elegyedik vele, a szent „kellett” vezette oda és a szent „kellett” miatt szólalt meg. Mert Ő nem akarja a bűnös ember halálát, nem akarja, hogy egy is elvesszen, hanem azt akarja, hogy megtérjen és éljen! Mindegy, hogy valaki samáriai, vagy farizeus, házasságtörő, vagy csibész, tolvaj, hazug disznó, ő azt látja, hogy mi lehet belőled, ha elfogadnád azt, amit Ő kínál, ha letennéd azokat a dolgokat, amely kár és szemét, és engedelmességnél járnál. Ő ezt látja! Látja azt a sok mocskot? Hogyne látná, de azt is látja, mivé lehetnél Vele, benne, Átala! Ahogy Pálnak is látta az életét, azt a sok mocskot, hazugságot, gyilkos indulatot. De azt is látta, mi lehetne belőle Vele. Milyen lenne, amikor

az Ő szolgálatába állna, az Ő dicsőségére élne és így építené az Ő országát. Ő tovább látott, mert Neki van hatalma azt a bűnös életet átformálni, megtisztítani. Mindazt, amit elrontottál, azt helyre tudja tenni. Így látta ezt az asszonyt is, ezért szólította meg azzal a céllal, hogy helyre tegye az életét. Nem tudom, milyen indítástól jöttél ide, de egyet tudok, jó helyen vagy, mert az elrontott, zátonyra futott életedet Ő kész helyrehozni. Azt a sok mocskot, amit felhalmoztál, azt kész megtisztítani. Azt a temérdek bűnt kész meg nem történté tenni. Lehet, hogy úgy érzed, értéktelen az életed, de Ő akkor is értékesnek látja. Lehet, hogy azt mondd: „életed egy fabatkát sem ér”, de mégis azon a fán függött érted: Ő felértékelte az értéktelen életedet! Hadd meséljek el egy történetet nektek a zene világából, amely még inkább kifejezi az értéktelenből értékes életünket:

„Stradivari egy kis olasz faluban élt az 1700- as években. Mivel túl szegény volt ahhoz, hogy a hegedűihez jó minőségű fát vásároljon, azt saját falujának szennyezett kikötőjéből szerezte be. Háromszáz évvel ezelőtt a kikötők hasonlóak voltak mai városaink

szeméttelepeihez: bűzösek, kormosak, tele ürülékkel és szeméttel. Amikor a szakértők ezeknek a híres hegedűknek a fáját vizsgálták, azt tapasztalták, hogy a fertőzött vízben levő mikrobák szétrágták a sejtek belsejét a fában.

Az egyetlen visszamaradt dolog a sejtekből a felső-külső szerkezet volt. Így, amikor a hegedűművész Stradivari hangszeren játszik, az olyan, mintha hangkamrák ezreivel rendelkező orgona szólna. Milyen nagyszerű kép ez arról, amit az Úr Jézus értünk tett! Ki-mentett értéktelen és hiábavaló életünkből, bűneink lélekromboló betegségéből. Ő már akkor szeretett bennünket, amikor még bűnösök voltunk. Meghalt értünk a kereszten, és feltámadásával új élettel ajándékozott meg bennünket. Majd felbecsülhetetlen értékű „hangszereknek” rendelt minket, amely szeretetét, kegyelmét és dicsőségét visszhangozza.”

Ezt az asszonyt Jézus ebből az értéktelen életből mentette ki megszólalásával. A bűn szeméttelepéről.

Azonnal a víz, a szomjúhozás kerül elő, mert látja ennek az elrontott életű asszonynak az életén, hogy valami után szomjazik, vágyódik és az 5. után sem kapta meg, mag a 6. után sem.

Valami betöltetlen úr tátong az asszony életében, s Jézus nélkül betöltetlen is maradt volna. Lehet, hogy neked is ott tátong, keresed, kiáltasz, de tudod, hogy Jézus nélkül ott fog tátongani. Ott fogsz szomjúhozni, mert a világban elérhetetlen és megkaphatatlan lesz számodra. Ez a szerencsétlen asszony azzal foglalkozott, mije nincs Jézusnak (merítő edény). Mi is sokszor azzal foglalkozunk, mit hogy nem lehet, ezt bízunk Jézusra. Mi azt nézzük, nekünk mi nincs! Miben van hiányunk. Mi az, ami teljessé tudja tenni az életünket, ami betöltheti és az Jézusnál meg van. Nekünk nem kell megmondani, mije van és mije nincs! Azt, amit nekünk akar adni, minden hozzávalóval a rendelkezésére áll. Nem kell ki-pótolni, megtoldani, hozzátenni. Az az élő víz, amit Ő kínál, elég, az megelégt, betölt. Az a kiteljesedetlen élet Krisztusban teljesedik ki. Ennek a kiteljesedett életnek a küszöbén állunk, lehetünk

szemtanúi ennek az asszonynak az életében, s reményeink szerint lehetünk majd itt is ezen a héten többek életében.

Ennek az asszonynak a kút peremére, a küszöbre kerül az élete – nem terítékre, s innen lehet majd az élet ajtaján – az ajtón bemenni.

Ámen!